من از هر مسلمانی که در بین مشرکان اقامت داشته باشد، بری و بیزار هستم.

از جریر بن عبدالله روایت است که می گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم سریه ای را به سوی خَثْعَم فرستاد که عده ای از آنها با اظهار سجده امان خواستند؛ اما کسانی که در این سریه حضور داشتند، بلافاصله آنها را کشتند. چون خبر این ماجرا به رسول الله صلی الله علیه وسلم رسید، دستور داد نیمی از دیه را به آنها پرداخت کنند و فرمود: «أَنَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ يُقِيمُ بَيْنَ أَظْهُرِ الْمُشْرِكِينَ»: «من از هر مسلمانی که در بین مشرکان اقامت داشته باشد، بری و بیزار هستم». گفتند: ای رسول خدا، فاصله ی ما با کفار چه مقدار باشد؟ فرمود: «لَا تَرَاءَى نَارَاهُمَا»: «چنانکه آتش یکدیگر را نبینند».

[صحیح است] [به روایت ترمذی - به روایت نسائی - به روایت ابوداوود]

رسول الله صلی الله علیه وسلم سریه یا دسته ی نظامی را به سوی گروهی از قبیله ی خثعم می فرستد چون از کفار بودند؛ اما برخی از آنها برای اینکه نشان دهند مسلمان هستند، سجده کردند؛ اما این دسته ی نظامی از مسلمانان، در کشتن آنها عجله کردند، چون گمان می کردند مشرک اند و از طرفی در میان کفار مانده بودند. زمانی که مسلمان بودن آنها کاملا ثابت شد، رسول الله صلی الله علیه وسلم دیه ی آنها را نصف دیه ی مسلمانان قرار داد؛ و از این جهت دیه ی آنها را کامل نپرداخت، چون با اقامت در بین کفار، خود باعث این قتل شده بودند. و شریعت اقامت در سرزمین های کفار را حرام کرده است و نباید مسلمان در نزدیکی کافر زندگی کند چنانکه اگر یکی از آنها آتشی روشن کرد، دیگری ببیند. و این به دلیل برائت و بیزاری از کفر و کفار است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/64600